

THOMAS DEKKER

Thijs Zonneveld

Thomas Dekker

Mijn gevecht

Voetbal Inside © 2016 RTL Nederland bv
© 2016 Thijs Zonneveld
Omslagbeeld: Stephan Vanfleteren
Omslagontwerp: Pankra
Binnenwerk: Crius Group, Hulshout

Deze uitgave is tot stand gekomen door bemiddeling en medewerking van Maarten Boers - literair agent en Metter Tale.

ISBN 978 90 488 3515 7
ISBN 978 90 488 3516 4 (e-book)
NUR 491

www.voetbalinside.nl

www.overamstel.com

OVERAMSTEL
uitgevers

Voetbal Inside is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder vooraf-gaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

1.

Het is hier duizend kleuren donker. De gordijnen zijn dicht, de deur zit op slot. Het enige licht is het zwakke schijnsel van het bedlampje. Op de grond en op de muren kruipen schaduwen. Er hangt een schilderijtje zoals je dat altijd ziet in dit soort hotelkamers – met zomaar een bloem erop.

Ik lig op het bed met mijn trainingsbroek en een T-shirt aan. Ik heb niet eens de moeite genomen om mijn schoenen uit te doen. In mijn arm steekt een dikke naald met een infuus. Door het slangetje loopt mijn bloed. Het is donkerrood. Het stroomt langzaam in de zak op een elektronische weegschaal die op de grond staat.

In de hoek van de kamer, ver van het licht, zit een man op een stoel. Hij wiegt met zijn voet terwijl hij iets in zijn agenda schrijft. Om de paar minuten kijkt hij op de weegschaal. Ik heb hem een halfuur geleden ontmoet, in de lobby van het hotel. Hij stelde zich voor als dokter Fuentes. Er hangt een sigarettenwalm om hem heen en hij heeft een gezicht dat je meteen weer vergeet. Zijn pantalon is beige en hij draagt een overhemd met ruitjes. We hebben nauwelijks een woord met elkaar gewisseld. Zijn Engels is gebrekkig en ik spreek geen

woord Spaans. Volgens mij weet hij niet eens wie ik ben. Dat maakt ook niet uit. Ik ben hier niet om te praten.

Ik staar naar het bloed in de zak. Het is alsof het niet van mij is. Alsof het nep is. Ik had gedacht dat het anders zou zijn, de eerste keer. Spannender, nerveuzer – als snoep jatten in de buurtwinkel. Maar er is niets spannends aan. Ik voel me ook niet nerveus. Dit is zakelijk. Doping is business. Maar dan wel business waar zo min mogelijk mensen vanaf mogen weten.

Na een kwartier staat dokter Fuentes op van zijn stoel. Hij haalt het infuus uit mijn arm en dept het bloed weg met een watje. Hij geeft me een markeerstift en zegt met een zwaar accent tegen me: 'I give you number. Twentyfour. Two four. You must write here.' Hij wijst naar de volle zak met bloed. Ik ga rechtop zitten, pak de stift aan en schrijf het nummer op de zak. Hij knikt en zegt daarna: 'We are done.'

Ik trek mijn trainingsjack aan en geef hem een hand. Hij doet de deur open en mompelt nog iets wat ik niet versta. Ik stap naar buiten, de gang in, waar het licht zo fel is dat het pijn doet aan mijn ogen.

De deur valt achter me dicht.

Vanaf hier is er geen weg meer terug.

2.

Ik groeide op in een doodnormaal gezin in een doodnormaal huis in een doodnormale straat in een doodnormaal dorp. Dirkshorn heet het; het ligt midden in een polder in Noord-Holland. Het is niet veel meer dan een vlekje op de kaart. Het heeft twaalf straten. Er is een kerk, een supermarkt, een voetbalclub en een snackbar. Er gebeurde nooit iets in Dirkshorn. Een kermis, één keer per jaar, en dat was het dan ook wel.

Mijn ouders zijn doodnormaal. Ze heten Bart en Marja. Mijn moeder werkt als badjuf in het zwembad één dorp verderop. Mijn vader is bagagesjouwer op Schiphol. Hij staat al dertig jaar lang vijf keer per week om halfvijf uur 's morgens op en vertrekt met een volle boterhamtrommel naar het vliegveld om de hele dag koffers van de ene plek naar de andere te tillen. Om halfzes staat het eten op tafel; mijn vader kookt. Meestal Hollandse kost. Bloemkool, aardappelen, een stukje vlees. Op zondag een patatje van snackbar Joep. Mijn ouders verdienen geen bakken met geld. Ze zijn zuinig op hun spullen. Ik heb mijn hele jeugd rondgereden op rolschaatsen van de kringloopwinkel. Die waren goed genoeg.

Mijn moeder is zorgzaam. Van het type bij wie de limonade en de koekjes al klaarstaan als je thuiskomt. Ze is in haar hele leven één keer boos op me geweest, toen ik heel klein was. Ik zou niet eens meer weten wat ik toen gedaan had.

Mijn vader is een echte Noord-Hollander. Beetje stug, tikje nors, maar met een klein hartje dat bij wijze van spreken op het puntje van zijn tong ligt. Hij zegt wat hij denkt. Dat is vaak niet eens nodig: je kunt het dan al aan hem zien. Meestal is hij blij. Maar als hij gefrustreerd of boos is, dan trilt zijn lip. Soms trekken er groeven in zijn gezicht. Dan kan ik zien dat hij zorgen heeft. Of heeft gehad. Negen van de tien keer over mij, vrees ik. Het liefst zou hij me altijd vasthouden zoals we vroeger naar oma fietsten, in Schoorl: met zijn hand strak in mijn nek, zodat ik niet zou vallen en rechtdoor zou blijven rijden.

Mijn zus heet Floor. Ze is twee jaar jonger dan ik. We hebben altijd goed met elkaar kunnen opschieten. We speelden meestal samen, trokken hele dagen met elkaar op. In het weekend zaten we 's morgens, als onze ouders nog sliepen, met z'n tweeën onder een deken op de bank in een koud en donker huis en keken we tekenfilmpjes op tv.

Ik speelde als jochie bijna altijd buiten. Op het trapveldje om de hoek, of bij de geluidswal langs de N245. Voetballen, oorlogje spelen, zwemmen in een meertje of in het buitenzwembad om de hoek. Ik zat op tennis, op voetbal, op schaatsen. Ik had voor alle drie geen talent, maar ik was wel fanatiek. Ik

voetbalde bij FC Dirkshorn van de F'jes tot en met de D'tjes. Van mijn opa, die elke week kwam kijken, kreeg ik een gulden als ik scoorde. Soms liep ik dwars door mijn tegenstander heen omdat ik zo graag wilde. Als we verloren was ik niet te genieten. Dat had ik met andere sporten ook trouwens. Ik werd snel driftig als iets me niet lukte. Maar ik wist dat ik niet met mijn spullen hoefde te gooien. Als ik op de tennisbaan na een verloren punt met mijn racket zou hebben gesmeten, dan had mijn vader me aan mijn haren de baan af getrokken.

Mijn school stond ook in het dorp. Ik zat met acht kinderen in de klas, de hele lagere school lang. Op het schoolplein knikkerden we in de pauzes. Ik moest en zou de meeste knikkers van iedereen hebben. Soms verkocht ik ze aan andere kinderen – om ze vervolgens weer terug te winnen. Ik verdiende er honderden guldens mee. Dat was om te sparen, voor later. Voor een mooie auto. Dat was mijn droom. Ik weet niet van wie ik dat heb, dat materialistische. Niet van mijn ouders, in elk geval. En mijn zus heeft het ook niet.

In de zomer gingen we zoals iedereen met vakantie. Papa en mama voorin, Floor en ik op de achterbank, met krentenbollen, Fruitella en stripboeken. Vaak gingen we met de tent naar Frankrijk, naar campings met een zwembad, een pingpongtafel en hurkplees. En anders naar Center Parcs of Gran Dorado. In zo'n huisje dat precies hetzelfde was als het huisje ernaast, het huisje daarnaast en alle andere honderdduizend huisjes in het bungalowpark.

Dat je al van verre kon zien aankomen dat ik zou ontsporen is dus niet waar. Mijn ouders hebben ons overladen met liefde. Er was nooit ruzie bij ons thuis. Er waren nooit problemen.

Mijn jeugd kan ik maar in één woord omschrijven.

Doodnormaal.

3.

Ik kreeg 'm voor mijn elfde verjaardag. Ik kon wel janken, zo mooi vond ik mijn eerste racefiets. Zwart met wit was-ie – dezelfde kleuren als die waar de PDM-ploeg jaren daarvoor mee rondreed. Er stond Concorde op de schuine buis. Het frame was op de groei gekocht: het zadel stond op z'n allerlaagst. Hij had twaalf versnellingen: om te schakelen moest je aan de commandeurs morrelen die op de buis waren gemonteerd. Er zaten pedalen met riempjes op die je strak kon trekken. Ik kreeg er een paar fietsschoenen bij. Zwarte, met plastic zolen.

De eerste meters die ik op mijn racefiets reed waren van de huiskamer naar de bijkeuken. Voorzichtig, langs de eettafel en de tv, slingerend langs een vaas met bloemen. Mijn vader lachte, mijn moeder keek een beetje bezorgd.

Mijn vader had 'm gekocht bij Hans Langerijs – een fiet-senwinkel in Schagen. Met een racefiets kon ik in de zomer-maanden meetrainen met de schaatsclub waar ik in de winter rondjes reed. Dat schaatsen kon ik niet heel goed: ik had de techniek niet. De kracht ook niet, trouwens. Ik was klein en iel. Mijn benen waren zo dun dat ze als draadjes uit mijn broek

liepen. Op de ijsbaan werd ik door de grotere jongens voorbijgereden alsof ik niet bestond. Het was harken wat ik deed; ik ploeterde maar wat voort. Maar stoppen was geen optie. Nooit aan gedacht ook. Alle Noord-Hollandse jongens schaatsen in de winter. Ik dus ook.

Fietsen ging beter dan schaatsen. Ik reed ritjes met mijn vader. Een kilometer of dertig, vijfendertig, richting de duinen, langs de zee en de Hondsbossche Zeewering. Meestal met tegenwind heen en wind mee terug. Op vrijdagavond reden we een rondje op de fiets met de schaatsclub; mijn vader ging ook mee. Anderhalf uur fietsen, meer niet. Het waren jochies en meisjes uit de buurt.

Ik was een paperclipje en wielrennen de magneet. Het trok aan me. De geur van massageolie als ik met mijn vader bij een criterium ging kijken, het blinkende van de fietsen. Het was anders dan schaatsen of voetballen. Het was rauwer, heroïscher. Ik keek ademloos naar de volwassen mannen die zichzelf uitputten, verbeterden van de pijn en met snotkegels aan hun kin. Vergeleken met wielrennen waren die andere sporten maar een spelletje.

Ik genoot van de man tegen man-gevechten die ik zag op tv. Ik herinner me de Tour van 1996, waarin Miguel Indurain ten onder ging. Ik was voor hém, ik wilde zo graag dat hij zou winnen. Ik was er zéker van dat hij Bjarne Riis zou verslaan. Maar dat gebeurde niet. Indurain brak op de flanken van de Port de Larrau, in een etappe naar Pamplona – zijn eigen ge-

boorteplaats nota bene. Ik zat hoofdschuddend voor de tv. Ik snapte het niet. Het was alsof hij ineens een andere renner was. Hij was te groot voor zijn fiets, hij had een grimas op zijn gezicht die ik nooit eerder had gezien. Hij was van de ene op de andere dag oud geworden. Ik herinner me dat hij 's avonds in zijn hotel om commentaar werd gevraagd. Overal mensen, overal camera's. Er klonk twijfel uit zijn woorden en je zag wanhoop in zijn ogen. Hij wist het niet meer. Hij zei: 'Ik weet niet hoe mijn toekomst eruitziet. Maar beter dan vroeger zal ik nooit meer worden.' Het klonk als afscheid nemen.

Ik ging wedstrijdjes rijden. Wilde, losse koersjes in de kop van Noord-Holland, meestal tijdens een plaatselijke kermis. In dorpjes met namen als Wervershoof en Hippolytushoef. Ik reed tegen leeftijdsgenootjes uit de regio zo hard mogelijk in de rondte, met een rooie kop. Vaak werd het sprinten. Daar was ik niet bijster goed in. Ik verloor ook van meisjes. Die waren op die leeftijd veel sterker. Dat irriteerde me mateloos.

Mijn vader kocht klikpedalen voor op mijn racefiets. Paarse, van Look. Ik oefende ermee in de straat voordat ik ermee ging trainen. Papa waarschuwde me nog: goed om je heen kijken en pas op dat je niet omvalt als je stil staat bij een kruispunt. Ik wuifde zijn waarschuwingen weg. Maar bij het eerste het beste kruispunt lag ik op mijn rug doordat ik mijn schoenen niet uit de pedalen kreeg. Er kwam een man aan die me vroeg of het ging. Ik stamelde: 'Ja hoor, ja hoor.' Ik vond het vooral erg van mijn kleren. Er zat een gat in mijn fietsbroek. 'Krijg

ik nu een nieuwe?’ vroeg ik bij thuiskomst aan mijn moeder. Mijn moeder schudde haar hoofd en zei: ‘Nee hoor. Met de zeem is niks mis.’ Ik fietste steeds meer en meer. Twee keer in de week werd drie keer, drie keer werd vier keer. Samen met mijn vader reed ik steeds langer en verder weg.

In de zomer van 1998 waren we met vakantie op een Franse camping. 's Morgens fietsten we zelf, 's middags keken we naar de Tour de France op een klein tv'tje in de kantine van de camping. Mijn vader met een biertje, ik met een glas limonade. Het Nederlandse wielrennen stelde in die jaren geen ruk voor, maar in die editie reed Michael Boogerd als een straaljager. Hij droeg een roodwitblauwe trui en krom met de beste renners van de wereld. Ik was veertien en vond het geweldig wat hij deed. Ik schreeuwde naar de tv om hem aan te moedigen en hoopte met alles wat ik had dat hij niet zou hoeven lossen uit de groep met klassementsrenners. 's Avonds staarde ik liggend op een luchtbed naar het tentzeil en fantaseerde over mezelf in de Tour. Over winnen. Over truien. Over hoe hard ik op kop zou rijden, met een groep stervende concurrenten in mijn wiel.

Toen we thuiskwamen van vakantie vond ik een poster van Michael Boogerd in een tijdschrift. Ik heb hem eruit gehaald en direct boven mijn bed gehangen.

Ik wist het zeker. Ik wilde ook wielrenner worden.

4.

We stonden onder de douche. Ik keek om me heen naar de jongens tegen wie ik vlak daarvoor een van mijn eerste officiële wedstrijdes had gefietst. Ze schreeuwden, ze maakten grappen en ze vertelden verhalen over de koers. Sommigen konden er niks van, tegen anderen keek ik op. Dat waren vaak de grotere jongens, die al een groeispurt hadden gemaakt. Een paar hadden haar op hun piemel. Ik keek naar beneden, naar de mijne. Er zat nog geen haartje op. Zelfs geen dons.

Ik herinner me dat ik in die eerste koersjes die ik reed nog niets presteerde. Veel van die wedstrijdes eindigden in een sprint en doordat ik toen nog maar 45 kilo woog, werd ik vaak weggeblazen. In die tijd won Wim Stroetinga bijna altijd – hij sprintte zo hard dat het leek alsof hij werd afgeschoten uit een revolver. Op de baan was Niki Terpstra toen al goed. Hij was een beetje dik destijds, maar hij reed altijd smerig hard.

Elk weekend reed ik een ander wedstrijdje. We reisden het hele land af: papa, mama, Floor en ik. Het was elke keer een soort volksverhuizing. De achterbank lag vol met fietskleding en krentenbollen, in de achterbak stond een koelbox met Fris-ti's en cola naast mijn nieuwe racefiets – een blauwe Simon,

een fietsenmerk uit Zaandam. Om het allemaal in één auto te krijgen, kocht mijn vader een Volkswagenbusje. Dat was nodig ook, zeker toen Floor ook besloot te gaan wielrennen. Heel lang hield ze het niet vol, maar ze liep over van het talent. Ze is nog tweede geweest op een NK Tijdrijden bij de jeugd, vóór Marianne Vos. Het moet voor haar soms best moeilijk zijn geweest dat het vaak om mij draaide, maar ze heeft daar nooit over geklaagd. Althans, niet tegen mij.

Langzaam maar zeker werd ik beter. In de Tour de Achterveld, een soort etappekoers van een week voor kleine jochies en meisjes, werd ik tweede. Mijn ouders konden niet elke dag komen kijken. Ik sliep in een gastgezin; het was de eerste keer dat ik alleen van huis was. Ik was zo zenuwachtig dat ik 's nachts nauwelijks sliep. Niet omdat ik alleen was, maar meer omdat het op echt wielrennen begon te lijken, compleet met tijdrutjes, rondemissen, juryleden en dranghekken waar publiek achter stond.

Ik rolde door de jeugdcategorieën heen, elk jaar met een beetje meer ambitie en grotere dromen. Mijn ouders stimuleerden me, maar drongen me nooit iets op. Mijn vader was fanatiek, alhoewel hij nooit langs de kant stond te schreeuwen en hij was niet teleurgesteld als ik niet in de kopgroep zat. Als ik maar inzet toonde, dat vond hij het belangrijkste. Zelf leek dat me nogal logisch: ik deed altijd mijn best. Toen nog wel. Voor mijn moeder maakte het sowieso niet veel uit of ik eerste, tweede of driehonderdzesenvijftigste werd: van haar mocht ik ook gaan tennissen of de hele dag op het schoolplein hangen met mijn vrienden.

Eén keer heb ik mijn vader boos gezien, na een wedstrijd. Het was na de Omloop van de Maasvallei bij de nieuwelingen. Die wedstrijd was in Zuid-Limburg, driehonderd kilometer van Dirckshorn. Mijn vader en ik waren er de dag ervoor naartoe gereden. We sliepen in een pensionnetje in Elsloo. Ik dacht dat het echt een wedstrijd voor mij was, met al die Zuid-Limburgse heuveltjes, al was het maar omdat ik stiekem hoopte dat ik een goede klimmer zou zijn. Maar voor het eerste heuveltje was ik al gelost. Het was een beetje nat, en na de start reden we over kasseitjes de Maasberg af. Ik was bang. Met dichtgeknepen billen en nog dichter geknepen remmen reed ik naar beneden. Het peloton reed snel bij me vandaan. We hadden nog niet eens acht kilometer gereden. Ik heb ze die dag niet meer teruggezien. Ik fietste terug naar de start, alleen. Daar stond mijn vader nog te praten met andere ouders. Hij vloekte binnensmonds toen hij me zag. Een soort 'Gdvr...'. De terugreis naar Dirckshorn duurde een eeuw. We zwegen vooral, mijn vader en ik. Ik baalde en ik schaamde me tegelijk. Mijn vader snapte het niet. Dat ik niet mee kon met de besten: dat kon gebeuren. Maar dat ik al was verslagen voordat de wedstrijd goed en wel was begonnen, vond hij onverteerbaar. Toen we ergens bij Utrecht waren zei hij: 'Tja jongen, als je bergaf in de remmen knijpt...' Daarna gaf hij me een aai over mijn bol en mompelde dat het de volgende wedstrijd vast beter zou gaan.

Aan het einde van mijn eerste jaar bij de nieuwelingen viel er een brief op de mat. Het logo van de Rabobank stond op de en-

velop. Het was een uitnodiging voor de zogenaamde Rabo Ardennen Proef – een mini-trainingskamp waar ze allerlei jonge ventjes testten. Wat ze wilden was de beste rennertjes al vroeg naar de ploeg lokken en ze dan zelf naar de top stuwen in een drietrapsraket: via de juniorenploeg (onder de 18) en de belofteploeg (onder de 23) naar de profploeg. Ik was in de zevende hemel door de uitnodiging van Rabobank. Op een roze wolk vertrok ik een paar weken later naar het hotel in Spa: mijn vader bracht me naar een opstappunt in De Meern – vandaar reden we met een touringcar via andere opstappunten naar de Ardennen. Er waren een hoop andere goede renners van mijn generatie bij. Marc de Maar, Reinier Honig, Jos Harms. Jan Raas heette ons welkom. We kregen bidons van Rabobank op onze fiets, er waren verzorgers die allerlei dingen voor ons regelden en we trinden onder leiding van Adrie van der Poel. Het was fantastisch. Voor mij was Rabobank het ultieme. Het allerhoogste.

5.

Op school deed ik ondertussen niks. Ik zat mijn dagen uit. Ik klierde een beetje, ik keek naar de meisjes en ik lette nauwelijks op wanneer de leraar iets uitlegde. Ik keek alleen in mijn boeken als het hoognodig was: voor proefwerken. Een paar jaar lang kwam ik ermee weg. Ik rolde van 1 vwo naar 2 vwo en op de een of andere manier ook nog naar 3 vwo, maar mijn interesse voor school was omgekeerd evenredig met mijn interesse voor wielrennen.

Het enige waarvan ik droomde was profwielrenner worden. Alles moest ervoor wijken. Ik stond op met wielrennen, ik ontbeet met wielrennen, ik poetste mijn tanden met wielrennen, ik ademde wielrennen en ik ging naar bed met wielrennen. Via de wielervereniging kreeg ik een trainer: René Kos. Hij maakte schema's voor me. Ik deed altijd meer dan dat erop stond. Eind 2000, voordat ik de overstap maakte van de nieuwelingen naar de junioren, kocht mijn vader een scooter waar ik achter kon trainen. 's Middags, als hij thuiskwam vanuit Schiphol en ik van school, reden we urenlang door de Noord-Hollandse polders. Op donderdagavonden reed ik, weer of geen weer, met lichtjes op mijn fiets naar de wielersbaan in Alkmaar om daar

te trainen – en daarna reed ik laat in de avond weer naar huis. Twintig kilometer heen en twintig kilometer terug.

In het weekend werkte ik om geld te verdienen voor nieuw materiaal. Mijn ouders steunden me in die jaren in alles, maar ik spaarde zelf flink mee. Ik moest en ik zou een Campagnolo Record-groep kopen voor mijn fiets, met carbon remgrepen. Ik had al maanden voor de etalage van de fietsenmaker staan kwijlen; 1600 gulden kostten die. Ik pelde bollen, ik had een bijbaantje als koffieschenker bij de lokale meubelboulevard en ik werkte op het land. Omdat ik ook moest trainen, was het nogal druk. Soms té druk. Ik weet nog dat ik een keer huilend thuiskwam nadat ik de hele ochtend tussen de lelies had gestaan. ‘Mama, papa, ik ben zo moe. Als ik elke morgen zo vroeg moet opstaan kan ik geen profwielrenner worden hoor.’

Uiteindelijk reed ik bij de junioren op een fiets mét Campagnolo Record. Zelf betaald. Het bijpassende setje carbonwielen kreeg ik gesponsord van mijn oom. Dat was een flinke verbetering. Maar belangrijker nog: ik begon te groeien. En niet zo’n beetje ook. In een mum van tijd werd ik tien centimeter langer. Ik merkte het op de fiets: ik was een stuk sterker dan de jaren ervoor. In de eerste wedstrijden vlóóg ik. Ik eindigde als derde in de eerste klassieker van het seizoen en werd door bondscoach Egon van Kessel opgenomen in de nationale selectie. Ik mocht mee met koersen over de grens, naar wereldbekerwedstrijden voor junioren. De eerste keer was in Polen – de Coupe du Grudziadz. Ik wist bij god niet waar we

waren, het eten was zo ranzig dat we zaten te kokhalzen aan tafel – maar het was geweldig. Een paar maanden later mocht ik als gastrenner van de juniorenploeg van Rabobank mee naar een wereldbekerkoers in Oostenrijk. We lagen met de hele ploeg op één kamer in een internaat. Johnny Hoogerland was die week mijn ploeggenoot en in de koers maakte ik voor de eerste keer kennis met de Italiaanse armada. Vincenzo Nibali, Giovanni Visconti, Mauro Santambrogio. Ze droegen dezelfde trainingspakken, dezelfde heuptasjes met dezelfde telefoons en hadden dezelfde arrogante uitstraling. Ik was diep, diep onder de indruk. Ik heb het altijd mooi gevonden, die Italiaanse wielercultuur. Niet die benepen, calvinistische doe-maar-gewoon-dan-doe-je-al-gek-genoeg-houding die je in Nederland vaak ziet – ik zie liever dat wielrenners met de borst vooruitlopen, en de kin omhoog. In Nederland word je er als sporter op aangekeken als je een Ferrari koopt, in Italië vragen mensen zich af waarom je géén Ferrari hebt.

In de nazomer van 2001 tekende ik bij Rabobank. Natúúrlijk tekende ik bij Rabobank. Zij wilden mij in hun juniorenploeg, en ik was er kruipend naartoe gegaan als het moest. Bovendien werd ik geselecteerd voor mijn eerste WK – in Lissabon. De junioren zaten er in hetzelfde hotel als de profs. Ik kwam Michael Boogerd en Erik Dekker tegen. Ze zeiden hallo tegen me en vroegen hoe het met me ging. Ik geloof niet dat ik veel heb teruggezegd. Maar dat gaf niks. Dat ik daar als jochie stond te praten met renners die ik normaal gesproken alleen maar

op tv zag, vond ik al heel wat. De poster boven mijn bed was tot leven gekomen.

Daar, in Lissabon, ontmoette ik ook Gerrie Knetemann. Hij was bondscoach bij de profs, maar hij zat in de auto achter me toen ik de tijdrif reed. Hij nam me van tevoren apart en we praatten lang met elkaar. Hij zag het in me. En niet alleen omdat hij bij mij uit de buurt kwam. 'Thomas,' zei hij, 'je hebt het allemaal. Je kunt klimmen, je kunt tijdrijden en ik zie dat je er alles voor wilt doen. We gaan nog veel van jou horen, jongen.' Ik zweefde. Het was alsof die dag alles vanzelf ging. Alsof ik alleen maar wind mee had, waar ik ook fietste.

Alle junioren waren in die dagen verliefd op renster Pleuni Möhlmann, die op dat WK in Lissabon zilver won. Op het afsluitende feestje stond ik met haar te zoenen. Na het WK hebben we nog even aangerommeld, maar het is nooit iets meer dan dat geworden. Thuis was ik ook steeds meer bezig met meisjes. Ik draaide rond groepjes meisjes in de pauzes op school. Ik merkte dat ik goed in de smaak viel. Ik snapte wat ze wilden. Ik gaf ze aandacht en tijd. Want tijd had ik genoeg: als ik klaar was met trainen had ik niets te doen. Ik sms'te, ik mailde en ik belde met meisjes. Ik nam ze mee uit eten, ging met ze naar de film. Vaste vriendinnetjes had ik niet; ik was vaak ook weer snel op ze uitgekeken. Er waren altijd weer andere leuke meisjes. Maar als je me destijds had gezegd dat ik met honderden vrouwen naar bed zou gaan, dan had ik je voor gek verklaard.